

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **M. D.**, zast. JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.1. 2012, č.j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v plném rozsahu včas podanou žalobou, kterou posléze doplnil prostřednictvím svého zástupce. Napadené rozhodnutí považuje za

nesprávné a nezákonné, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nedostatečným dokazováním zjištěný skutkový stav nesprávně posoudil. Popsal důvody, pro které opustil zemi původu. Uvedl, že v Chorvatsku vlastní byt, v němž po rozvodu bydlí jeho manželka, a přestože má vykonatelné soudní rozhodnutí podle něhož se má jeho bývalá manželka z bytu vystěhovat, chorvatská policie nerespektuje soudní rozhodnutí a nechce provést jeho výkon. Při pokusu vrátit se do bytu byl žalobce zadržen policií a eskortován do psychiatrické léčebny, a to celkem třikrát. Tato praxe, tj. umísťování lidí do psychiatrické léčebny, se stala zaběhlou praxí chorvatské policie. Uvedl příklad novinářky paní Mirjany Pukanič, majitelky deníku Nacional, jež byla také umístěna do psychiatrické léčebny a jejíž manžel byl následně zavražděn. V případě návratu se obává opětovného umístění do psychiatrické léčebny bez jakéhokoliv opodstatnění. Popsal Chorvatsko jako politicky nestabilní zemi, kde nefunguje právní řád, jsou ohroženy svobody projevu a tisku a dochází k útokům na novináře a bývalé členy armády (které byl členem) a to také prostřednictvím orgánů státní moci. Uvedl, že je ekonom, publikoval články pro vojenský týdeník Hrvatski vojnik, v současné době jsou jeho články odmítány, což je dokladem omezení mediální svobody. V Chorvatsku jsou omezovány i jeho podnikatelské aktivity. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a), b), a to z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a minimálně podmínky dle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nelidské či ponižující zacházení, a to formou dalšího umísťování do psychiatrické léčebny bez opodstatnění. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za dostatečné. K vnitropolitické situaci a k dodržování lidských práv v Chorvatsku žalovaný s odkazem na Informaci MZV ČR č.j. 121585/2010-LPTP ze dne 10. listopadu 2010 uvedl, že Chorvatsko je řádným členem Rady Evropy. Pokud občan není spokojen s postupem policie vůči své osobě, má možnost podat podnět či stížnost na nadřízenou policejní instituci. Může se obrátit i na veřejného ochránce práv s žádostí o pomoc. Pokud jde o psychiatrickou péči, je její úroveň (ve větších nemocnicích) na standardní úrovni srovnatelná s péčí v České republice. Dle cit. zprávy nebyl zaznamenán ani náznak zneužití psychiatrické péče vůči jakkoli nepohodlným osobám. Základní lidská práva a garance jejich ochrany jsou obsaženy v Ústavě a stát dbá na jejich dodržování. V Chorvatsku v současnosti nedochází k případům politického pronásledování. Z citované informace je zřejmé, že žalobce má možnost v případě návratu do vlasti a v případě konkrétních potíží domoci se ochrany svých práv a své osobnosti. Chorvatsko se má stát dalším členem Evropské unie, to znamená, že státní moc zde dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování těchto práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Informace Freedom

House 2011, Svoboda ve světě – Chorvatsko (2011) uvádí, že svoboda projevu a tisku je zaručena Ústavou. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (odkázal na č.l. 11-14, 16-17 rozhodnutí), správní orgán se individuálně zabýval konkrétními důvody žalobce. Podle žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání, které proběhlo se souhlasem zástupce žalobce bez přítomnosti žalobce.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 24.3. 2011 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou vzal dne 22.4. 2011 zpět. Dne 28.7. 2011 podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se hlásí k jehovistům, od roku 1991 je členem strany HDZ (Chorvatská demokratická unie), vystudoval střední a vyšší vojenskou školu a Vysokou školu ekonomickou. V letech 1991 až 2006 působil v chorvatské armádě. V Chorvatsku vlastní byt a pobírá výsluhový důchod (580 euro). Ke svému životu uvedl, že do roku 2009 žil v Chorvatsku. Dále pobýval do dubna 2010 v Německu. Od dubna 2010 do října 2010 pobýval v psychiatrické léčebně v Zagrebu. Poté cestoval. Čtyři měsíce byl v Turecku, pár dnů v Rumunsku a Bulharsku, jeden měsíc v Maďarsku, poté v České republice (dále jen ČR), Polsku a Slovensku, kde požádal o mezinárodní ochranu. V rámci Dublinských úmluv byl vrácen do ČR. K důvodům žádosti uvedl, že hledá místo, kde by získal povolení k pobytu. V případě návratu se obává opětovného umístění do psychiatrické léčebny, přestože má potvrzení z Německa, že je psychicky zdravý. Svůj současný zdravotní stav označil za dobrý. Ve vlastnoručně psaném prohlášení z téhož dne žalobce uvedl, že je plukovníkem chorvatské armády ve výslužbě a ekonom. Do výslužby odešel v roce 2006. Psal články do týdeníku Hrvatski vojnik. Popsal potíže v období války v bývalé Jugoslávii a dále své osobní rodinné potíže. Uvedl, že po rozvodu v roce 1996 odkoupil od ministerstva obrany byt, do kterého nemůže, protože v něm bydlí bývalá manželka. Má dva soudní rozsudky o tom, že se má bývalá manželka z bytu vystěhovat, ale chorvatská policie nerespektuje soudní rozhodnutí a nechce provést jeho výkon. Když obcházel svůj byt a chtěl se tam vrátit, byl dvakrát zadržen policií a odvezen do psychiatrické léčebny Vrapče v Záhřebu, což se stalo zaběhlou praxí chorvatské policie. Uvedl, že Chorvatsko je politicky nestabilní, neexistuje tam právní systém a tedy ani právní stát. Do psychiatrických léčeben je umísťováno mnoho lidí včetně novinářů, např. majitelka deníku Nacional paní Mirjana Pukanič, jejíž manžel Ivo Pukanič, také novinář, byl zabit při bombovém útoku v Záhřebu. Uvedl, že v Chorvatsku nemůže žít, nemůže vstoupit do svého bytu, který vlastní, je ohrožen na životě. Žádá o povolení pobývat a pracovat v ČR. Žalobce v průběhu správního řízení dokládal celou řadu písemných prohlášení.

Při pohovoru dne 10.11. 2011 doložil několik novinových článků, kterými chce prokázat, že Chorvatsko je politicky nestabilní, nefunguje tam právní řád, je ohrožena mediální svoboda, dochází k fyzickým útokům na novináře, a to i prostřednictvím orgánů státní moci. Předložil i tři své odborně populární články (o zbraních a výbavě chorvatské armády), které psal pro týdeník Hrvatski vojnik. Nyní žádné noviny nechtěly otisknout jeho článek, pojednávající o jeho situaci a o právním řádu v Chorvatsku. Tím chce poukázat na omezení mediální svobody. Opětovně hovořil o svých potížích s bytem a svým umístění do psychiatrické léčebny, k čemuž mělo dojít třikrát. Poprvé byl umístěn v roce 2002 kvůli své bývalé manželce s odůvodněním, že je násilník a chová se brutálně. V roce 2005 byl umístěn opět na 15 dnů a ze stejných důvodů (omezování bývalé manželky na svobodě, výtržnosti). Potřetí strávil v psychiatrické léčebně celý rok, od září 2009 do září 2010. O jeho umístění rozhodl župský soud v Gospiči na základě oznámení policejní stanice v Otočas pro jeho násilné chování a porušování zákona o rodině. Proti rozsudku se neodvolal, ale psal k Evropskému soudu pro lidská práva. Na základě usnesení soudu v Záhřebu byl z léčebny po roce propuštěn. Dále vypověděl, že od září 2010 žije mimo Chorvatsko, stále pobírá rentu 580 euro. Svůj návrat do vlasti odmítá, pokud nedojde ke změnám ve vedení státu a pokud nezačne fungovat právní řád. Uvedl, že nepotřebuje finanční pomoc, ale pobyt. K dotazu žalovaného, zda měl v Chorvatsku v letech 2007-2009 nějaké potíže uvedl, že chtěl podnikat v zážitkovém turismu, bylo mu však řečeno, že mu budou chodit kontroly, inspekce. V podstatě byl odrazen, proto si žádnou společnost nezaložil. V průběhu správního řízení doložil 34 stran materiálů, články z internetu, emailovou korespondenci.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů a z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Chorvatské republice. Konkrétně vycházel z Informace MZV č.j. 121585/2010-LPTP ze dne 10.11. 2010, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Chorvatsku za rok 2008 z 25.8. 2009 a za rok 2010 z 8.4. 2011, Zprávy MZ USA o svobodě vyznání v Chorvatsku za období červenec - prosinec 2010, ze dne 13.9. 2011, Informace Freedom House 2011, květen 2011, Svoboda ve světě-Chorvatsko 2011 a z informací obsažených v Infobance ČTK Země světa- Chorvatsko. Dále vycházel i z obsahu spisového materiálu k předchozímu řízení o mezinárodní ochraně a materiálů doložených žalobcem v průběhu správního řízení.

Při jednání soudu zástupce žalobce žádal provést důkaz listinami předloženými samotným žalobcem a zprávami citovanými v napadeném rozhodnutí na straně 8 (viz výše). Soud provedl důkaz žalobcem doloženými listinami a konstatoval, že všechny listiny jsou součástí správního spisu a žalobce je doložil již v průběhu správního řízení. Soud dále provedl důkaz zprávami o zemi původu opatřených žalovaným.

Zástupce žalobce dále žádal, aby soud k důkazu provedl účastnický výslech samotného žalobce, tak jak požadoval v žalobě. Sdělil, že komunikace mezi zástupcem a žalobcem probíhala elektronicky, v poslední době se žalobce odmlčel a nepodařilo se navázat s ním kontakt. Z procesní opatrnosti proto trvá na jeho účastnickém výslechu.

Pověřená pracovnice žalovaného k procesnímu návrhu zástupce žalobce navrhl, aby soud důkaz výsledkem žalobce odmítl. Odkázala na obsáhlý správní spis, v jehož průběhu žalobce předkládal velké množství článků a důkazů s nimiž se žalovaný vypořádal, přičemž žalobce měl dostatečný prostor se k věci vyjádřit. Práva žalobce jsou v řízení před soudem chráněna jeho zástupcem.

Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl navržený důkaz výsledkem žalobce neprovést. Svůj postup odůvodnil samotnou povahou přezkumného soudního řízení, zásadou koncentrace a ekonomiky řízení a skutečností, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce všechny relevantní skutečnosti uvedl a mohl uvést pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Žaloba je podrobná a řádně odůvodněná. Jiné, popřípadě nové skutečnosti, dosud neuvedené, nemohou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Zástupce žalobce ve svém závěrečném návrhu navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na účelovost azylové žádosti, jež byla podána z důvodu legalizace pobytu. Odkázala na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v tomto směru a dále i ohledně namítané nespokojenosti žalobce s tamním režimem (rozhodnutí NSS č.j. 3 Azs 303/2004 ze dne 21.7. 2005) a na usnesení Ústavního soudu č.j. III. ÚS 3339/10 ze dne 16.12. 2010, v němž se uvádí, že „právo na azyl není právem nárokovým“. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo

podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce zabýval velmi podrobně, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný na straně 10 až 12 rozhodnutí s odkazem na použité informace o zemi původu reagoval na sdělení žalobce ohledně společensko-politické situace v Chorvatsku, možnosti vnitrostátní ochrany, zejména ohledně postupu podání stížnosti na nadřízené složky policie v případě nespokojenosti s postupem místní policie, uvedl možnost obrátit se na Veřejného ochránce práv i další veřejnoprávní instituce. Zabýval se i otázkou úrovně psychiatrické péče, svobody projevu a tisku, která je zaručena ústavou. Soud, který přezkoumal žalovaným použité informace o zemi původu a provedl je k důkazu konstatuje, že v postupu žalovaného ve správním řízení, zejména v hodnocení použitých informací a rovněž vypořádání se s materiály předloženými samotným žalobcem, neshledal vytýkané pochybení.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce, ač v žádosti uvedl, že byl od roku 1991 členem HDZ, neuvedl v této souvislosti žádné potíže. V následujících pohovorech již o této skutečnosti vůbec nehovořil. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nebylo dle soudu prokázáno, že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce uváděl letité potíže rodinného charakteru, které nastaly po jeho rozvodu. Přestože má vykonatelné rozhodnutí o vlastnictví bytu, nepodařilo se mu ve vlasti zrealizovat jeho výkon, což dává za vinu nefungujícímu právnímu a státnímu systému. Dále hovořil o umísťování „nepohodlných lidí“ z politického a veřejného života, novinářů do psychiatrických léčeben bez odůvodnění, což se přihodilo i jemu a o omezení mediální svobody, když odmítli vydat jeho článek do novin. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal se všemi žalobcem uváděným potížemi, konfrontoval je s použitými informacemi, porovnal výpovědi žalobce se skutečnostmi, které uváděl v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany (malá časová prodleva mezi oběma žádostmi - 24.3. 2011 první žádost, 28.7. 2011 druhá žádost) a dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Po velmi podrobném vyhodnocení předestřené azylové příběhy žalobce žalovaným nelze přehlédnout, že žalobce již v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že „hledá místo,

kde by získal povolení k pobytu“. Při pohovoru dne 10.11. 2011 zopakoval, že nehledá finanční pomoc (nadále pobírá výsluhovou rentu 580 euro), ale pobyt. Přes všechny potíže, které žalobce měl mít v zemi původu, a dle názoru soudu je adekvátním způsobem neřešil (odvolání se proti soudnímu rozhodnutí ohledně tvrzeného nezákonného umístění do psychiatrické léčebny, podání stížnosti na postup místní policie) je zcela zřejmé, že hlavním a jediným důvodem podané žádosti je legalizace pobytu. Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Potřeba legalizace však není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak již bylo opakovaně judikováno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozhodnutí ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, rozhodnutí ze dne 10.2.2006 sp. zn. 4 Azs 129/2005-54 a další). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce i jeho zdravotním stavem včetně poskytování lékařské péče psychicky nemocným osobám v Chorvatsku, přičemž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Soud tak uzavírá, že neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, z nichž citoval. Žalovaný podrobně vyhodnotil žalobcem naznačené potíže pro případ návratu, z nichž stěžejní byla jeho obava z opětovného umístění do psychiatrické léčebny a obava z ohrožení na životě, kterou dává do souvislosti s válkou v Jugoslávii (1991-1995), kdy z této doby má nepřátele, kteří byli na druhé straně v Srbsku, vrátili se do Chorvatska a zastávají místa v policii, vládě a žalobce se obává msty z jejich strany. Se závěry žalovaného a velmi podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a rovněž si na ně dovoluje odkázat (ve smyslu výše citovaného rozhodnutí NSS).

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 5. prosince 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně